

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

ဒုတိယပုံနှိပ်(၅၀)

ဘုရားသော်မှ ပေးဆပ်ရသည့် တံတြိမ္မာဝဋ်ကြွေးများ

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၂ ခုနှစ်၊
တော်သလင်းလဆန်း (၁၀) ရက်၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁၈) ရက်
မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းအေးသာဓံ အိမ်တော်ရာဘုရား ပရဝုဏ်အတွင်း (၁၄)ခန်း
ရတနာဃရ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီးအတွင်းဝယ် ဆင်ယင်ကျင်းပ ပြုလုပ်အပ်သည့်
ဓမ္မပါရမီ အထူးဓမ္မသဘင်ကြီး၌ မန္တလေးမြို့၊ ငပိတန်း လက်ကြား
ဒေါ်ခင်အေးလှနှင့် မောင်နှမများတို့၏ အမတဒါန၊ ဓမ္မဒါနအဖြစ်ဖြင့်
ဟောကြားအပ်သော

“ဘုရားသော်မှ ပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးများ”
တရားဒေသနာတော်

* * *

ဘုရားသော်မှ ပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးများ

“ဘုရားသော်မှ ပေးဆပ်ရသည့် ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးများ” တဲ့ -

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဘဝနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့

“ပုဗ္ဗပိလောတိကကမ္မ ဗုဒ္ဓအပဒါန” ဆိုပြီးတော့ အပဒါနံပါဠိတော်မှာ မှတ်တမ်းလေး တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ မှတ်တမ်းမှာ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ် အလောင်းတော်ဘဝက ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးတွေကို ဘုရားဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လိုပေးဆပ်ရတယ်ဆိုတာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာပေါ့။

“ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေး” ဆိုတဲ့ ဒီစကားလုံးတွေကို ကြည့် “ကံ”

ဆိုတာကတော့ အားလုံးသိနေကြတဲ့အတိုင်း မိမိတို့ရဲ့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ရဲ့လှုံ့ဆော်မှု မနောက်၊ နှုတ်က ထုတ်ပြောမှု ဝစီကံ၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်မှု ကာယာကံလို့ အကောင်းအဆိုး (၂) မျိုးကွဲပြားလျက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောက်တွေထဲမှာ မကောင်းတဲ့ ကာယကံ၊ မကောင်းတဲ့ ဝစီကံ၊ မကောင်းတဲ့ မနောက်ကို ရံဖန်ရံခါ ပုထုဇဉ်တွေ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့ကြတာ ရှိတယ်။

ခန္ဓာရှိသရွေ့ ကံတွေ ရှိနေတယ်

အဲဒီ ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့မိခဲ့တာတွေကို “ကံ” လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ “ကံ”

သည် ပြုလုပ်သူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ စွမ်းရည်သတ္တိအနေနဲ့ တည်ရှိပြီး နေတယ်။

ကံကိလေသာရဲ့ အကျိုးဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကြီးရှိနေသမျှ ဒီကံကြမ္မာတွေ ဆိုတာက

ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ကံတိုင်း အကျိုးပေးသလားလို့ ဆိုတော့

အဲဒီ လိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အကျိုးပေးဖို့ရာ အတွက် သူ့မှာ အခြေနေတွေ

လိုသေးတယ်။ ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးဖို့ဆိုတာ တခြား အခြေအနေတွေ ရှိသေးတယ်။ အကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးဖို့ ဆိုတာလည်း အခြေအနေတွေ ရှိသေးတယ်။

အခြေအနေပေးမှ ကံအကျိုးပေးမယ်

အဲဒီ အခြေအနေတွေနဲ့ ဆုံလာပြီ။ ကံကြမ္မာရဲ့ အကျိုးဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကြီးကလည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဒီကံက အကျိုးပေးနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ ဖြစ်ကတည်းက မိမိသန္တာန်မှ ဖြစ်ထားတာဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် ရှောင်တိမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ကံကိုပဲ “ကြမ္မာ” လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။

“ကံကြမ္မာ” ဆိုတာ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကံနှင့် ကြမ္မာကို ခွဲပြီးတော့ ပြောနေကြတာ။ တကယ်တော့ “ကြမ္မာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးက သက္ကဋ္ဌဘာသာမှာ ကမ္မ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို “ကရမ” အသံထွက်နဲ့ ပြောတာ။ ပါဠိဘာသာက “ကမ္မ”၊ သက္ကဋ္ဌဘာသာကျတော့ “ကရမ”၊ အဲဒီ “ကရမ” ကိုပဲ မြန်မာတွေက “ကြမ္မာ” လို့ ဒီလိုခေါ်လိုက်တာ။ သို့သော် ကံနှင့် ကြမ္မာ နဲ့ဟာ အတူတူပဲလို့ မှတ်ရမယ်။ သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ထဲစွဲနေတာက ကြမ္မာ ဆိုတာကျတော့ မကောင်းတာလို့ပဲ သတ်မှတ်ကြတယ်။ ကြမ္မာကောင်းတယ်လို့ သိပ်မသုံးဘူး။ ကံကောင်းတယ်။ ကံမကောင်းဘူး ဒီလောက်ပဲ သုံးတယ်။ သို့သော် အဆိုးတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကြမ္မာလို့ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။ မူရင်းအနေနဲ့ ကံနှင့် ကြမ္မာဟာ အတူတူပဲလို့ မှတ်ရမယ်။

အဲဒီ ကံကြမ္မာကို “ဝဋ်ကြွေး” လို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ။ ဝဋ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲလို့ ဆိုတော့ ဝဋ်ဆိုတာက ဋ (၂) လုံးဆင့်နဲ့ ရေးတဲ့ ပါဠိစကား၊ ဝဋ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလာတာ အဲဒီ “ဝဋ်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မြန်မာလို “ဝဋ်” လို့ပဲ ပြောလိုက်ကြတာ။

ဝဇ္ဇဆိုတာ လည်ပတ်တာ

ဝဇ္ဇဆိုတာ ကြောင်းကျိုးဆက်ပြီးတော့ လည်ပတ်နေတာ။ ဆိုပါစို့

“ဒါရှိလို့ရှိရင် ဟိုဟာ ရှိလာမယ်။ ဟိုဟာရှိရင် နောက်တစ်ခု ရှိလာမယ်။
စဉ်ဆက်မပြတ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဟာ ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နေတာကို ဝဋ်” လို့ ပြောတာ။
အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း ဝဇ္ဇ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး (၃)မျိုးလို့ မှတ်ရမယ်။ ကိလေသာ
ဝဋ်၊ ကမ္မ ဝဋ်၊ ဝိပါက ဝဋ်။ လူတွေမှာ ကိလေသာ ရှိနေလို့ရှိရင် ကမ္မ ဆိုတာလာမယ်။
ကိလေသာ ရှိနေရင် ကံကို မရှောင်လွှဲနိုင်ဘူး။ ကမ္မ ဆိုတာ ဖြစ်လာမယ်။
ကမ္မရှိတာနဲ့ ဝိပါက ဆိုတာ လာမှာပဲ။ အဲဒီ လို စဉ်ဆက် မပြတ် ဖြစ်နေတာကို “ဝဋ်”
(ဝဋ်) လို့ ခေါ်တယ်။

မြန်မာလူမျိုးတွေကတော့ ဝဋ်လည်တယ် ဆိုတာက မကောင်းတာဖြစ်မှ
ဝဋ်လည်တယ်လို့ ပြောကြတာ။ အမှန်က ကောင်းကောင်းဆိုဆို “ဝဋ်” ဆိုတာ
လည်ပတ်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ သဘောတရားကို ပြောတာ။ ကိလေသာရှိလို့ “ကံ”
ဖြစ်နိုင်တယ်။ “ကံ” ဖြစ်လို့ ဝိပါက ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ လာနေတယ်လို့
ဒီလိုပြောတာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အကျဉ်းချုံးလိုက်တဲ့အခါ ဝဋ် (၃) ပါးလို့
ဒီလိုပြောတာပဲ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ကြည့်လိုက် “အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရပစ္စယာ
ဝိညာဏံ” ဆိုတာကို ကြည့်ရုံနဲ့ပဲ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ကိလေသာ၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ကိလေသာ
ရှိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သင်္ခါရဆိုတဲ့ ကံလာတယ်။ သင်္ခါရဆိုတဲ့ကံ ရှိလိုက်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ဝိညာဏ ဆိုတဲ့ ဝိပါကလာတာပဲ။ အဲတော့ ကိလေသာ ရှိရင် ကံ
လာမယ်။ ကံရှိလို့ရှိရင် ဝိပါက လာမယ်လို့ ဆိုတဲ့ ဒီဝဋ် (၃) ပါး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို
ချုံ့ပြီး ပြောထားတာ။

ကိလေသာကြောင့် ကံဖြစ်

ဒီတော့ ကိလေသာကို အခြေခံပြီးတော့ ကံတရားတွေက စုမိဆောင်းမိ

ဖြစ်လာတယ်။ ကံတရားတွေ စုမိ ဆောင်းမိ ဖြစ်လာလို့ ရှိရင် ဒီကံတရားတွေက အကျိုးတရားကို ထုတ်လုပ်လာတယ်။ ဆိုလိုတာက ကိလေသာရှိနေရင် ကံရှိမှာပဲ။ ကံရှိလို့ ရှိရင်လည်းပဲ ဝိပါက ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားရှိမှာပဲ။ မရှောင်လွှဲနိုင်ဘူးနော်။ အဲဒီ လို လည်ပတ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတာကို “ဝဋ်လည်တယ်” လို့ ပြောတာ။ သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတွေ ပြောတယ်။ ဝဋ်လည်တယ် ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြောနေကြတာ။

ကိလေသာ မရှိရင် ကံစွမ်းအားမရှိ

ကိလေသာဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် “ကံ” စွမ်းအား မရှိဘူး။ ကံစွမ်းအား မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဝိပါကလည်းပဲ ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါကို အပြန်အားဖြင့် ဒီလိုနားလည်ရမယ်နော်။ အဲဒီ တော့ ဒီထဲမှာ အဓိကအချက် “ကံ” လား၊ “ကိလေသာ”လား ဆိုရင် ကိလေသာက အဓိကကျတယ်။ ကိလေသာကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကံတွေရဲ့အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ လျော့ပြီးတော့ သွားတယ်။ လျော့သွားရုံမကဘူး။ ကိလေသာ လုံးဝမရှိတော့ဘူးဆိုရင် “ကံ” မှာ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ မရှိဘူးဆိုတဲ့ နေရာမှ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်တဲ့ စွမ်းအားကို ပြောတာနော်။

ကံဟောင်းကုန်ရင် ဘဝသစ်မရ

တစ်ခါတစ်ခါစ မျက်စိလည်တတ်ကြတယ်။ ဘုရား ရဟန္တာတွေဆိုတာ ကိလေသာတွေ ကုန်ပြီးနေပြီ။ သို့သော် ကုန်ပြီးနေတဲ့ ဘုရားရဟန္တာတွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကံက အကျိုးပေးနေသလဲ ဆိုတာ မျက်စိလည်တတ်ကြတယ်။ ကံကုန်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရတနသုတ်မှာ ကြည့် “ဒီဏံ ပုရာဏံ န ဝ နတ္ထိသမ္ဘာဝံ” ဘုရား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကံဟောင်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်သွားတယ်လို့ ပြောတာ။ ကံဟောင်းကုန်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ကံဟောင်းတွေက ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောလိုတာ။ ဘဝသစ်ကို မထုတ်လုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အကျိုးမပေးတော့ဘူးလို့ ပြောတာ

မဟုတ်ဘူး။ ကိလေသာ စွမ်းအားတွေ ကုန်သွားသည့်အတွက်ကြောင့်၊
ကိလေသာတွေ မရှိတော့သည့် အတွက်ကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို
ထုတ်လုပ်နိုင်လောက်တဲ့ ကံ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာသာ ဖြစ်တယ်။

ပဝတ္ထိအကျိုးကိုတော့ ပေးတယ်

“ကံ” က အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ (၂) မျိုး ရှိတယ်။ ဘဝတစ်ခုကို
ပေးတာကို “ပဋိသန္ဓေ အကျိုး” လို့ ပြောတာ။ ပဋိသန္ဓေ နောက်မှာ
ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုး “ပဝတ္ထိအကျိုး” ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကံကနေ
ထုတ်လုပ်တဲ့ ပဝတ္ထိအကျိုးမှာကျတော့ ကံတရားတွေက ဝင်ပြီး အကျိုးပေးလို့
ရသေးတယ်။

“ဒီဏံ ပုရာဏံ” အတိတ်ကံဟောင်းတွေကလည်း ကုန်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို
မထုတ်နိုင်တော့ဘူး။ “နဝ နတ္ထိသမ္ဘဝံ” နတ္ထိသမ္ဘဝဆိုတာ အသစ်ဖြစ်တာလည်း
မရှိတော့ဘူး။ ဘုရားရဟန္တာတွေမှာ ကံအသစ်က မဖြစ်တော့ဘူး။
ဘာလို့မဖြစ်လည်းဆိုရင် ကိလေသာ ကုန်သွားလို့။ အဲဒါကြောင့်မို့ “ကိလေသာ
နိရောဓေ ကမ္မ နိရောဓေ” တဲ့ ကိလေသာ ကုန်သွားရင် ကံလည်း ကုန်တယ်လို့ ဒီလို
ပြောရတယ်။ သို့သော် အတိတ်ကံရဲ့ စွမ်းအားတွေက ခန္ဓာရှိနေသေးရင်တော့
ရှိနေတဲ့ ခန္ဓာနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်သေးတယ်။ ဘုရားဖြစ်တဲ့ဘဝ၊
ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ အတိတ်ကံဟောင်းတွေက ခန္ဓာရှိနေလို့
ဒုက္ခပေးနိုင်သေးတယ်။ သို့သော် နောင် ဘဝတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေဖို့ ဆိုတာကျတော့
မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မတတ်နိုင်လည်း ဆိုတော့ ကိလေသာ ဆိုတဲ့ အဖော်
မရှိတော့လို့။

ဥပမာ - မျိုးစေ့လေးတစ်ခုကို ကြည့်။ မျိုးစေ့လေးဟာ မြေရေရဲ့
အကူအညီ မပါလို့ရှိရင် အပင်မပေါက်နိုင်ဘူး။ မြေနဲ့ရေနဲ့ ဝေးအောင် ထားလိုက်ရင်
ဒီမျိုးစေ့ဟာ အပင်မပေါက်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကံတရားတွေ၊ ကံဟောင်းတွေ
ရှိနေလင့်ကစား ကိလေသာ ဆိုတဲ့ အကူမပါဘူးဆိုရင် ဘဝတစ်ခု

အကျိုးမပေးတော့ဘူး။ အပင်တစ်ပင် မပေါက်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဒီသဘော အလွန်ထင်ရှားတယ်။ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ကိလေသာရှိလို့ သင်္ခါရ ဆိုတဲ့ ကံရှိတယ်။ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာနဲ့ သင်္ခါရ၊ ကိလေသာနဲ့ ကံ (၂) ခု ပေါင်းစပ်လိုက်ပြီး အကျိုးကို ထုတ်လုပ်ကြတယ် “ဝိညာဏ” ဆိုတဲ့ ဘဝသစ် ပဋိသန္ဓေတစ်ခု ရလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝတစ်ခုဟာ ကံကိလေသာတွေရဲ့ အကျိုးဆက်လို့ ပြောတာ။ ကံနဲ့ ကိလေသာတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ထုတ်ထားတာ။

ဘုန်းကြီးတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်လိုက် ကံနဲ့ ကိလေသာ (၂) ရပ်က ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ခန္ဓာကြီးပဲ။ အဲဒီ ကံနဲ့ ကိလေသာ (၂) ရပ်က ပေါင်းစပ်ပြီး ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကိလေသာတွေ ကုန်သွားလင့်ကစား သူ့ရဲ့ အကျိုးဆက် ခန္ဓာကြီးရှိနေသေးသမျှ ဟောဒီကံကြမ္မာက အကျိုးပေးနိုင်သေးတယ်လို့ ဒီလိုပြောတာ။

ကြွေးကို ပေးဆပ်ရတယ်

“ဝဋ်ကြွေး” တဲ့၊ လည်ပတ်ပြီးတော့ ဖြစ်လာတာ။ တစ်ချိန်တုန်းက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ပြန်ပြီးတော့ Reaction တုံ့ပြန်ပြုလုပ်လာတာတွေ ရှိလာတယ်။ ဒါ သဘာဝတရားရဲ့ တုံ့ပြန်မှုလို့ ပြောတာ။ အဲဒီ တုံ့ပြန်မှုလေးတွေက ဘုရားပဲဖြစ်စေ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ ဖြစ်စေ မည်သူသန္တာန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကံကြမ္မာ ဝဋ်ကြွေးတွေက (အကြောင်းညီညွတ်ရင်) တုံ့ပြန်လာတတ်သေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဝဋ်ဟာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ကိုယ် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလို့ ကြွေးနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူလို့ ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးလို့ ပြောတာ။ ကြွေးဆိုတာ မဆပ်ဘဲနေလို့ မရဘူး။ ဆပ်ရတယ်နော်။ ကြွေးဆိုတာ တစ်နေ့တစ်ချိန် ဆပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကံကြမ္မာ ဝဋ်ကြွေးဟာလည်းပဲ ပေးဆပ်ကြရတယ်။ အကယ်၍ မပေးဆပ်ရသေးလို့ရှိရင် ဒီကံရဲ့ အရှိန်အဟုန်က ကုန်ပြီးတော့ မသွားဘူး။

ကိလေသာကုန်သွားရင် ဘဝအကျိုးပေးစရာ

မရှိတော့သည့်အတွက်ကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး။ သို့သော် ကံကိလေသာရဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကြီး ရှိနေသေးရင်တော့ ပေးဆပ်ကြရသေးတယ်လို့ ဒီလိုပြောတာနော်။

ဘုန်းကြီးတို့ဘဝလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စစ်ပြီးတော့ ကြည့်ပေါ့။

အသက် (၃၀) အရွယ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီ (၃၀) အတွင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ အသက် (၄၀)၊ (၅၀)၊ (၆၀)၊ (၇၀) ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကိုယ့်ဒီဘဝတွေအတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ပြန်ပြီးတော့ ကြည့်။ မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ကံကြမ္မာ ဝဋ်ကြွေးနဲ့ သက်ဆိုင်မှုရှိမရှိ အတော်အသင့် ခန့်မှန်းလို့ ရမယ်။

ဘုရားသော်မှ ကြွေးဆပ်ရ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လို့ ကိလေသာတွေ

ကုန်ပေမယ့်လို့ အတိတ်ဘဝက ကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးတွေကို ပြန်လည်ပေးဆပ်နေရသေးတယ် တဲ့။ ဆိုလိုတာက အတိတ်ကံရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုလေးတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားမှာ ကံရဲ့အကျိုးဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကြီး ရှိသေးလို့ ပြန်ပြီး ပေါ်လာတတ်သေးတယ်လို့ ပြောတာ။ အဲဒါကို ပုဗ္ဗကမ္မ ပိလောကတိက ဗုဒ္ဓအပဒါန ဆိုပြီးတော့ အပဒါန်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။

ဘုရားရဲ့ ဘဝနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်ကြရအောင်။ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းဟာ ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ် ဖြည့်ကျင့်ပြီးတော့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာတာ။ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေ မဟုတ်ဘူး။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေက အင်မတန်မှ များတယ်။ အဲဒီ လောက်များတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ဆည်းပူးအားထုတ်လို့ ဘုရားဖြစ်လာတာတောင်မှပဲ ဟောဒီခန္ဓာကြီး ရှိနေတဲ့အခါမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှားခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံက အခွင့်ရရင် အခွင့်ရသလို ဝင်ရောက်ပြီးတော့ နှောင့်ယှက်တာလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်။ သူက ဘာဖြစ်လို့ အခွင့်ရနေသလဲဆိုရင် ကံရဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့

ခန္ဓာကြီးရှိနေလို့ အခွင့်ရတာ ။ ဒီခန္ဓာကြီး မရှိရင်တော့ သူ အခွင့်မရနိုင်တော့ဘူး။
အဲတော့ ခန္ဓာကြီး ရှိနေလို့ အခွင့်ရတဲ့အခါမှာ ဝင်ပြီးတော့ နှောင့်ယှက်သေးတယ်။

*